

Duizend en drie
graven

Duizend en drie graven

Marie-Thérèse Smeets

Schrijver: Marie-Thérèse Smeets
Coverontwerp: Marie-Thérèse Smeets
ISBN: 94838
© Marie-Thérèse Smeets

1 Inleiding

Een vorige tijd, een tijd in het nu en een tijd die komen gaat.

De schrijfster is een Boeddha die de wetten van oorzaak en gevolg kent en ziet. Deze wetten zijn universeel en geven door beelden en weten de kennis van het menselijke door. Ze deelt haar verhaal uit een tijd dat ze farao en vrouw was. Haar helderziendheid gaat gepaard met beelden en verhalen uit haar geleefde verleden, het is een verslag geen roman.

Ze beschrijft hoe het allemaal begon met beelden die ze kreeg in het heden, voorzichtig begon ze haar verhaal op te schrijven.

Het is een boeiend verslag over het reïncarnatie proces dat door haar helderziende vermogens de strijd van een vrouw laat zien in een wereld die naar men dacht alleen voor mannen was.

Het verhaal gaat over Hatsjepsoet de eerste vrouwelijke farao in het oude Egypte. Haar strijd en haar emoties en haar innerlijke gevecht met een mannenwereld die haar maar al te graag zagen verdwijnen. Haar volhouden was de politiek wat ze vanaf haar derde levensjaar geleerd had. Het opeisen van haar troon en uiteindelijk haar val, die gecreëerd waren door roddel en valse gedachten vanuit de mannenwereld.

De besluiten die ze nam, waren gebaseerd op het geloof in de tijd dat ze kind, vrouw, farao, moeder en vooral haar weten dat ze godin was.

Ik draag mijn boek op aan alle vrouwen op aarde.

2 Een gebed

Drie en een half duizend jaar geleden

In de duisternis van de nacht is het zand nog warm van de hitte van de dag. Vier paar voeten lopen zachtjes door het rulle zand, hun handen houden een plank vast waar een gedaante van een dode vrouw op ligt. Het gewezen witte linnen doek geeft zacht de contouren aan van een vrouw die stil en ademloos gedragen wordt door vier mannen die in het rulle zand hun voetafdrukken nalaten als stille getuigen van hun nachtelijk avontuur.

Hun lichamen rillen nog na van de daad die ze net hebben begaan en prevelen ze zachtjes een gebed om het lichaam wat op de houten plank ligt niet te verstoren.

Het wit gewezen doek wat over het dode lichaam ligt glijdt langzaam naar beneden en valt zonder geluid te maken op het nog warme zand.

Een van de mannen bukt zich en raapt het doek op en frommelt het onder zijn arm waar het vluchtig achter hem aan wappert.

De nacht is koel en verdwijnt het gebed met de wind het universum in waar de sterren helder schijnen.

De mannen kijken strak naar beneden en hullen zij zich in witte doeken zodat niemand kan zien wie ze zijn en wat ze aan het doen zijn.

Met vlugge kleine passen naderen ze de ingang onder aan de tempel ze moeten de plank die ze met hun vieren dragen even op de grond zetten voor ze de grote poort kunnen openen.

De koude hoge berg torent hoog boven de poort uit en kijkt grimmig op de mannen neer. Het is een duistere ademloze nacht, niets beweegt er niets leeft, enkel de mannen die zachtjes de plank op de grond neer zetten.

Een van de mannen staart naar het in doeken gehulde lichaam hij rilt zachtjes, zijn emoties duwen iets omhoog en probeert hij de opkomende tranen weg te slikken.

De poort gaat zachtjes open snel kijken ze om zich heen of ze door niemand gezien zijn en dat niemand hun gevolgd is.

Dan tillen ze de plank weer op en duwen hem door de poort naar binnen waar een diepe duisternis over hun heen valt.

Een van de mannen gromt, doe die deur dicht.
Waar de laatste zich haastig omdraait en met zijn voet een duw tegen
de deur geeft die met een zware bonk dichtslaat.
De mannen krimpen in elkaar, ze houden zich een moment doodstil,
het kraken van de poort vult hun met diepe angst.
Met bevende lichamen luisteren ze met zijn allen of er iemand
aankomt maar het blijft stil. Een van de mannen steekt een fakkel aan
die op de grond klaarligt, ze weten wat ze doen moeten alles is van
tevorens met uiterste zorg bedacht.
Ze hebben maanden de tijd gehad om dit voor te bereiden maar nu het
moment gekomen is zijn ze nerveuzer dan ooit tevoren.
Op de muren verschijnen hun schimmen en rillen ze alle vier voor de
duisternis die voor hen ligt en waar ze dadelijk doorheen zullen gaan.
Met ingehouden adem tillen ze de plank op en omknellen hun handen
het hout waar het lichaam van de dode vrouw op ligt.
De vrouw is in witte linnen doeken gewikkeld, het is haar plan
geweest om de mannen haar laatste wil op te leggen.
Zachtjes lopen ze verder met de plank in het midden, tegelijkertijd
hervatten ze gezamenlijk hun gebed, het is een mantra voor de dood
en het eeuwige leven.

Draag,
Draag mij heen,
Naar de velden vol licht.
Naar de bloemenweide die eeuwig bloeien,
Draag mij, draag mij O God
Naar het eeuwige zijn.

Langzaam lopen ze een diepe lange duistere gang in waar de fakkel
hun de weg wijst en waar de duisternis zich stilletjes achter hun sluit
met het eeuwige laatste geheim van hun geliefde koningin.

3 Heden

Het jaar tweeduizend en vijf

Ka va sa Hatsjepsoet

Het is middag de klok tikt na twee, ik weet niet goed wat ik doen moet besluiteloos staar ik de keuken in. Zal ik nu eerst de tuin in duiken om wat onkruid uit te doen, of zal ik eerst maar de nodige boodschappen gaan doen.

Ik neem een diepe zucht, om nu boodschappen te gaan doen is nu net iets waar ik totaal geen zin in heb, ik kijk naar buiten en nodigt de tuin veel meer uit dan het te drukke winkelcentrum.

Het weer is drukkend warm ongewoon en onaangenaam voor ons koele natte Nederland. Ik moet er niet aan denken in een druk en overvol winkelcentrum te zijn. Traag beweeg ik me naar de tuindeur waar mijn ogen gestreeld worden door de kleuren van mijn kleine bloemen paradijs.

Ik vraag me af waarom onkruid harder groeit dan alle andere planten die ik gekocht heb in het plaatselijke tuincentrum. Het antwoord is er meteen en hoor ik een stem in mijn hoofd die zegt, alles groeit gelijk tijdig alleen jij kiest wat je erin of eruit wil hebben, het is gelijk aan alle leven op aarde.

Ik grinnik en weet dat het mijn goddelijke zelf is, haar visie en haar zijn is altijd aanwezig en zijn ze mijn eigen gekozen weg om er mee te werken, erover na te denken en vooral te leren wat de inzichten en het doel zijn van mijn leven hier op deze planeet.

Ik besluit om wat in de tuin te gaan werken want aan de drukte van een winkelcentrum moet ik nu niet aan denken en loop vastberaden mijn tuin in waar ik me laat bedwelmen door alle voorjaarsgeuren. Stil luister ik naar de vogelgeluiden die elkaar roepen voor een komende voorjaarsbruiloft.

Ik zoek mijn tuinspullen bij elkaar en kniel de zoveelste keer dit voorjaar voor al mijn opkomende plantjes vol overgave begin ik mijn gebed zachtjes prevel ik, dit moet eruit en dat niet. Die bloemen zijn mooi en dit moet naar een andere plek. Langzaam kom ik in een meditatieve handeling, ik voel hoe het geruis van een materie wereld om mij heen verdwijnt, de vogels houden op met fluiten.

Ook het eeuwige aanwezige geluid van het verkeer op de achtergrond houdt op en voel ik hoe ik in directe verbinding kom met het goddelijke in mijzelf.

Een waardevol en liefdevol moment, het is een soort spel geworden tussen hemel en aarde en heb ik het spel oneindig lief, het brengt me thuis bij mij zelf.

Mijn tuinschopje valt uit mijn handen en ik loop naar mijn tuinstoel waar ik me met een verrukte zaligheid laat inglijden, langzaam sluit ik mijn ogen.

Nieuwsgierig kijk ik in mijn derde oog en hoop dan op beelden die mij laten zien hoe onze evolutie eruitgezien heeft, ik houd van de verhalen die dan verschijnen in mijn geestesoog.

Het is een eenheid tussen god en mens.

De mens is het werkinstrument van het innerlijke goddelijke zelf, het is de grootste gebeurtenis op aarde en word de mens een met zijn eigen goddelijke zijn.

Het is een eenwording tussen hemel en aarde. Voor de mens is het de totale bewustwording van het plan van de goden.

Het kan alleen in diepe meditatie of concentratie, het is de mens die zich over geeft aan het goddelijke in hem zelf. Er is niemand van de buitenwereld die het ziet of waarneemt het gebeurt in het innerlijke van de mens, het is de grootste opdracht op aarde. Het is het hoogste liefdeslied tussen de innerlijke god en zijn mens.

Het goddelijke openbaart in de mens zijn evolutie en doet dit in woord en beeld, men kan dan zien hoe het allemaal in den beginne begon.

Men kan zijn strijd zien, zijn worsteling in de materie die allen verbonden zijn met het reïncarnatie proces. Men kan vooral zichzelf erin herkennen, dit komt omdat men het voelt, men voelt zichzelf en weet daarin dat men het zelf is en was.

Het is als het lezen van een boek, je evolutie wordt erin geopenbaard, maar vooral waarom het goddelijke wat je altijd was, mens moest zijn.

Zo ook vandaag. Ik kom in een sterke concentratie waarin ik niet in slaap val maar ben ik aandachtig naar wat zich in mijn derde oog afspeelt en luister ik geconcentreerd naar mijn goddelijke stem.

Mijn hoofd denken is leeg dat heb ik goed moeten oefenen want de wereld en vooral ik zelf maken een turbulente herrie die de mensheid in de toekomst doof moeten maken. De herrie in mij zelf moest ik op de eerste plaats eruit zien te krijgen want god kun je anders niet horen omdat de uiterlijke wereld je vastgenageld heeft in het spel van de dualiteit, deze zorgt ervoor dat je steeds in discussie gaat met jezelf,

“Zal ik het doen of zal ik het niet doe, is het een ja of is het een nee”. Het is de klok die voortdurend blijft door tikken en die je dwingt op aarde te zijn. De gesprekken in ons zelf zijn een oneindige vermoeiende strijd die we iedere minuut van de dag met ons zelf aangaan.

Deze gesprekken in onszelf zorgen ervoor dat je denken constant gericht is op actie en reactie naar de buiten kant. Het is het eeuwige ja en nee het goede en het kwaad het positieve en het negatieve het is de klok die rustig verder tikt, van links naar rechts en die daarin de tijd aangeeft van het menselijke bestaan. Het laat de tijd je zien hoe belangrijk onze activiteiten zijn en wat onze taak is om hier op aarde aanwezig te zijn.

Na jaren van mediteren kwam ik in een sterke concentratie en ging er een ruimte open die ik waarnam als het goddelijke zijn van mij zelf. Hierin ligt de spirituele kant het hogere in jezelf, men gaat totaal over in actief werken door goddelijke inzichten en kennis over het goddelijke plan waar wij allen in leven.

Maar nu zit ik in mijn rieten tuinstoel in mijn eigen wereldse bloemen paradijs, ik verblijf nu tussen hemel en aarde in de stilte en ruimte van mijn zijn en geniet van mijn innerlijke rust.

Dan zie ik in mijn derde oog in de verte een raam, het raam hangt ergens in het oneindige niets en toch is het een deel van het geheel. Ik blijf stil zitten kijken en zie hoe het raam stil in de ruimte blijft hangen, ik houd mijn adem in en voel een verhaal aankomen van eeuwen geleden.

Langzaam komt het raam dichterbij en zie ik een raam van ongekende schoonheid, het is van licht en van hout. Het licht straalt door het hout heen, het is een eenheid van hemel en aarde.

Dan opent het raam zich en kijk ik in een oneindig leegte, er is geen begin en geen einde.

Ik hoor een stem, het is mijn eigen stem alleen praat ik niet, ik hoor het alleen maar. Gespannen luister ik en hoor de stem weer alleen nu

begint mijn mond te spreken, dan hoor ik een taal die ik niet ken, het is een taal die ik nog nooit gehoord heb, ik hoor mijzelf zeggen, "KA VA SA HAT SJEP SOET".

Vol verbazing open ik mijn ogen en ben onmiddellijk terug in de materie, ik hoor onmiddellijk het geluid van het verkeer en de vogels die hun best doen om ook gehoord te worden.

Peinzend sta ik op en loop door de tuin naar binnen toe, stevig doe ik de tuindeur achter me dicht in de hoop alle enge materie geluiden buiten te houden, door het raam van de tuindeur staar ik geschokt naar buiten.

De zin blijft zich in mijn hoofd herhalen, ka va sa Hat sjep soet, ka va sa. Ik hoop door het te herhalen dat ik kan begrijpen wat ik nu net uitgesproken heb zonder te weten wat het is.

Maar het antwoord blijft ergens tussen hemel en aarde hangen. Na een tijdje laat ik het los, gris mijn portemonnee van de tafel en duw hem in mijn boodschappentas om mij alsnog tegen mijn wil in me te laten omarmen in de drukte van het winkelcentrum.

4 Eenheid

Hoi, met mij, ik hang letterlijk in de bank, mijn benen bungelen over de leuning van mijn oude bank en in mijn handen houd ik een telefoon vast die mij verbind met het gekozen nummer wat mijn vriendin heeft. Zo kan ik praten met iemand die ik niet zie, een geweldige uitvinding maar als ik praat met overleden wezens die anderen ook niet kunnen zien zegt men dat ik gek ben. Het systeem is eigenlijk hetzelfde alleen het enige verschil is dat ik voor mijn innerlijke zien geen nummer hoeft te draaien, dat scheelt alweer en het kost het me niets, wat willen we nog meer.

Mijn vriendin reageert enthousiast op mijn stem,

“Hoi wat leuk dat je belt ik zat net aan je te denken”

Nu is dat laatste niets nieuws want dat doen we eigenlijk de hele dag. Ik steek meteen van wal,

“Moet je horen wat er gisteren met mij gebeurde, ik sprak een taal die ik niet kende, ik blijf het maar herhalen in de hoop dat ik het niet vergeet maar ik kom er maar niet achter wat het betekent.”

“Wat zei je dan”

Vraagt mijn vriendin geduldig, en ik herhaal wat ik de hele dag al in mijn mens zijn herhaal,

“Ka va sa Hat sjep soet”

Zeg ik snel in de hoop dat ik het goed gezegd heb.

“Het lijkt wel Turks”

Zegt mijn vriendin.

“Ik weet het niet ik spreek geen Turks en zo klonk het ook niet het voelde heel oud aan”

Deel ik haar voorzichtig mede.

Ik ben altijd blij met haar we zijn beiden helderziend alleen ik zie het verleden onze evolutie en alle energieën en kan als ik dat wil dwars door een mens heen kijken. Elena ziet de toekomst en als ze het wil het verleden, het zijn bijzondere gaven die we gekregen hebben van onze goddelijke vaders alleen is niet iedereen altijd even blij met dat wat we zien.

Maar met ons tweetjes kunnen we er een hoop mee, behalve nu die vreemde woorden, die blijven in een hemelse frequentie hangen en willen maar niet aards worden of misschien waren ze aards en zijn ze verloren gegaan in de tijd, bedenk ik me snel.

“Ik weet het niet “

Zeg ik tegen Elena, het zal zich wel openbaren in de komende weken dat doen mijn verhaaltjes meestal.

Na vijftien minuten over koetjes en kalfjes gesproken te hebben hang ik op met de belofte als ik weet wat de woorden betekenen ik haar meteen zal bellen.

Ik loop de keuken in om iets te drinken maar voor ik de ijskast kan opentrekken verschijnt het raam er weer, verschrikt blij ik staan want ik zie het zonder mijn ogen dicht te doen, het raam gaat zachtjes open en dan zie ik een wondermooie vrouw staan.

Haar haren zijn meterslang en hangen in volle krullen langs haar tedere lichaam naar beneden. Op haar hoofd heeft ze kronen die zich gevormd hebben naar haar werk zowel in de hemel als op aarde.

“Ze is mij en ik ben haar”,

Ik voel haar en ik ruik haar als een zachte geur van miljoenen rozen, met een klank van tedere muziek voel ik een liefdevolle omarming die zich een maakt met mijn lichaam, ik herken haar als zijnde dat ik het ben maar weet tegelijkertijd ook wie zij is.

Ik ben haar vanuit een lang vervlogen tijd, de godin die ik ben en eeuwig zal zijn maar ik zie ook een lichaam van een vrouw die ik ooit was, alles vloeit in een tedere zachtheid in elkaar over, het is een onbeschrijfelijke eenheid waar alles gedetailleerd instaat en toch kan ik goed onderscheiden wie zij is en wat het verhaal erin is.

Dan neem ik een menselijke vrouw waar, ik zie dat ze uit een ver verleden komt, ze draagt een lange zilveren jurk die soepel tot op haar tenen valt.

Onder aan haar voeten zie ik een soort slipper die om haar voeten gebonden zijn, haar armen heeft ze gekruist over haar borsten en in een hand houdt ze een soort staf die een bol aan de boven kant heeft en een aan de onderkant, ik zie dat de staf van puur goud is.

Het is niet alleen wat ik zie, er is in deze verschijning ook een onmiddellijk weten, alle vragen vallen weg en alles wordt een universeel weten, het heden wordt het verleden en het verleden wordt het nu, het is een eenheid die liefdevol aanwezig is.

De vrouw draagt op haar hoofd een soort kap die van goud is en onder haar kin zit een baard wat ook weer geen baard is, ze glimlacht, het is een zachte glimlach.

Dan hoor ik dezelfde woorden maar nu komen ze uit haar mond maar vreemd genoeg komen ze ook mijn uit mijn mond.

We zijn een eenheid en hoor ik hoe we beiden spreken zonder onze monden te openen ka va sa Hatsjepsoet.

Met dezelfde frequentie weet ik onmiddellijk wat het betekent en hoor ik mezelf mompelen, "Ik ben Hatsjepsoet".

Meteen ben ik weer terug in de materie, verbaasd kijk ik naar de deur van de ijskast.

Tja, daar sta je dan in een Hollandse keuken, helemaal beduusd te kijken want wie is in hemelsnaam Hatsjepsoet? Want dat is dan meteen de volgende vraag.

Ik voel de hemelse geur en het zien van de eenheid van deze vrouw, die zich vermengde met mijn godin en mijn eigen kleine persoonlijkheid.

Ik ben het zelf dat is duidelijk het gaat om een incarnatie van een vrouw uit het verleden die ik ooit geweest moest zijn, maar wie is ze en vooral wat moet ik ermee.

Ik ren naar de telefoon, dat handige ding en draai nerveus het nummer van Elena,

Ze neemt op en ik gil meteen, "Ik weet het, ik weet het, ik heb net een visioen gehad en daarin zag ik een vrouw met een baard en een gouden hoed op haar hoofd en ze sprak de woorden en ik wist meteen wat het was.

"Ka va sa Hatsjepsoet betekent: Ik ben Hatsjepsoet!"

Ik struikel over mijn woorden van enthousiasme, mijn hart kookt en mijn hoofd staat letterlijk in brand.

Aan de andere kant van de lijn blijft het stil, "heb je me gehoord?" vraag ik dringend, "Ja hoor, ik hoor je wel, ik krijg net ook een beeld te zien" zegt Elena

"Echt? vertel" brul ik door telefoon, "Wat zie je?"

"Ik zie dat je bij een tempel staat, in Egypte met archeologen".

Ik stik bijna, van alle opwindning vergeet ik even dat ik ook nog adem moet halen.

Echt zie je dat? Vraag ik verbaasd.

"Wat gaaf!" jubel ik door de telefoon,

'Waarom sta ik bij een tempel in Egypte?'

Vraag ik dan beduusd, langzaam dringt het tot me door wat Elena zag. Je gaat daarnaartoe omdat je wordt uitgenodigd,”

Zegt Elena voorzichtig en zucht zachtjes door de telefoon.

Dit is een verpletterende mededeling en staat nu alles op tilt, er beginnen zich in mij miljoenen vragen te rijzen, ze worden steeds groter en groter, ik val in vertwijfeling en enthousiasme en barst ik bijna uit elkaar.

“Het gaat alleen nog een hele tijd duren” Zegt Elena voorzichtig.

Ik bel je wel als ik weer iets zie en hang met tegen zin de telefoon op. Er is zoveel en eigenlijk is er nog niets, ergens heb ik gewoond en heb ik geleefd maar wat heeft het met Egypte te doen. Ik ga op het puntje van mijn stoel zitten, een gewoonte van me als iets dringend is en dat is meestal als ik een aanval krijg om te discussiëren, dan schuif ik naar voren recht mijn rug en zit dan op het puntje van mijn stoel, vol overgave begin ik dan te praten vaak tot ongenoegen van anderen. Het visioen is er dus niet voor niets bedenk ik me, ofschoon ik nog maar weinig informatie heb heeft het al gevolgen, anders had Elena niets gezien in de toekomst.

Toekomst heeft alleen met oorzaak en gevolg te maken.

We hebben het zelf gecreëerd in het verleden en zal deze vrouw in de openbaring van het zien mijn gevolg moeten zijn.

Spannend denk ik nieuwsgierig en loop vol met vragen de keuken weer in.

Van harte verheug ik mij op het vervolg van mijn eigen nieuwe keuken roman.

5 OPENBARINGEN

Het is zomer en de tuin staat in volle bloei, mijn rieten stoel is de favoriete plek in de tuin, hij staat verborgen tussen alle planten en als ik erin zit kan niemand me zien, maar overzie ik de hele tuin.

Tussen alle blauwe roze paarse en witte bloemen zie ik hoe het leven er zich in afspeelt en is de stoel een zegen na een dag hard werken.

Het plekje is me heilig en in de zomer als het goed weer is duik ik er iedere dag met liefde en plezier in.

De stoel is mijn plekje geworden van mijn verbinding tussen het goddelijke het spirituele en de materie wereld waar ik in leef, in werk en in ontdek. De wereld waar ik mens in ben en waarin ik me heb ontwikkeld in dat wat ik nu ben en waar ik met alle liefde van het menselijke in woon.

Mijn gave is een goddelijke gave en weet ik uit alles wat ik waarneem dat ik deel ben van een plan gecreëerd door de goden.

Acht miljoen jaar geleden ben ik door mijn goddelijke vader hiernaar toe gestuurd om te leren bewust te worden in dat wat ik ben om al mijn goddelijke kwaliteiten te ontdekken.

Het heeft met ontwikkelen te maken, bewust te worden, met vallen en opstaan te leren in alles wat me geboden werd op deze planeet.

Als kleine en vooral jonge godin werd ik bij mijn goddelijke vader geroepen die mij vertelde dat het tijd was en dat ik zeer speciaal was, waarop ik het volgende moment in een diepe duisternis stond met nog een aantal andere jonge goden die in paniek heer en weer renden en gilden. Dat was het begin van mijn reis in dit universum en wat deze reis inhield zou ik zelf met vallen en opstaan moeten ervaren. Telkens moest ik weer opnieuw beginnen omdat ik door de processen van herhalingen die ik zelfgecreëerd had maar niet kon begrijpen en inzien.

Daar ik duizenden levens heb gehad is dit moeilijk te begrijpen dat dit proces zoveel tijd nodig heeft, maar lieten de inzichten van al deze levens me in de loop van de jaren stukje bij beetje zien en ontdekken dat ik zelf de schakel was tussen hemel en aarde en dat ikzelf de totale eenheid was waardoor ik het totaal van het goddelijke idee beter kon begrijpen en inzien. Mijn val was het afscheiding tussen hemel en